

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН
МИСТФАЛЪТ ИДВА С УТРОТО

Превод от английски: Ангел Георгиев, 1997

chitanka.info

Онова утро на първия ден след кацането отидох на закуска твърде рано, но Сандърс вече ме чакаше на терасата. Стоеше самотен, загледан в забулилата планината мъгла. Приблжих и тихичко го поздравих. Без да се извърне, той рече:

— Красиво е, нали?

Беше невероятно красиво. Мъглата се кълбеше само на няколко фута под терасата, а призрачните ѝ вълни се разбиваха в замъка на Сандърс. Плътното бяло покривало се разпростираше от хоризонт до хоризонт и напълно скриваше от погледите ни повърхността на планетата. Само на север се извисяваше върхът на Червеният призрак, сякаш пронизал небето с кинжал от червен камък. И толкова — останалото се беше притаило под тежката мъгла.

Ние обаче бяхме над нея. Сандърс бе построил хотела си на най-високата скала и ние, неговите гости, като че ли плувахме в неспокоен бял океан — съвсем сами, на летящ остров, сред безкрайни облаци.

„Облачният замък“ — така Сандърс беше нарекъл хотела си. И не беше трудно да се разбере защо.

— Тук винаги ли е толкова красиво? — попитах Сандърс.

— При всеки мистфал — отговори той и се извърна.

Дебеланкото с румено лице и мечтателна полуусмивка, каквато рядко ще видиш у този тип хора, посочи с ръка на изток. Там издигащото се над мъглата слънце на Призрачен свят се разливаше по утринното небе в алено-оранжево утро.

— Слънцето — рече той. — Когато се вдигне, топлината му прогонва мъглата обратно в долините. Така то си възвръща планините, завладени от нея през нощта. Мъглата се снишава и върховете се появяват един подир друг. По пладне цялата тази верига ще се вижда на много мили наоколо. На Земята, пък и никъде другаде, няма нищо подобно. А при залез всичко ще се повтори, но в обратен ред. Непременно погледайте днес мистрайза.

Седнахме на една от масите и, когато столовете подадоха сигнал за присъствието на клиенти, към нас се приближи лъскав робот сервитьор.

— Това е война — продължи Сандърс, без да обръща внимание на робота. — Вечна война между слънцето и мъглата. За мъглата винаги остава най-доброто: долините, равнините, крайбрежията. За слънцето — единствено високите върхове, при това само денем.

Поръчахме кафе — току-що сварено, ароматично. Сандърс не използваше никакви синтетични продукти и разни сурогати.

— Вие май обичате тези места — казах.

— Че защо не? — усмихна се Сандърс. — В „Облачният замък“ има всичко: добра храна, развлечения, хазарт и другите там удоволствия от родния свят. Но в добавка — и тази планета. Тъй че аз предлагам най-хубавото от двата свята.

— Така е. Но повечето хора не го разбират. Никой не пристига на Призрачен свят заради хазартните игри или добрата храна.

Сандърс кимна в знак на съгласие и рече:

— Понякога идват ловци. Гонят скални котки и ливадни дяволи. Сегиз-тогиз някой прелита да се помотае из руините.

— Това са по-скоро изключения — отвърнах. — Като правило гостите ви идват поради една-единствена причина.

— Така е — съгласи се Сандърс и пак се усмихна. — Заради призраците.

— Призраците — откликнах като ехо.

Роботът ни сервира кафето. Нямаше нищо общо с онзи синтетичен боклук, който поднасяха в космолета. За пръв път от няколко седмици насам се почувствах ободрен. Сандърс отпиваше на малки глътки, гледайки ме изпитателно над ръба на чашата.

— И вие ли дойдохте заради призраците?

— Разбира се. Моите читатели не се интересуват много-много от природни красоти. Дубовски и хората му дойдоха да ловят призраци, а аз трябва да пиша за тях.

Сандърс искаше да каже нещо, но му попречи нечий твърд и силен глас:

— Ако тук изобщо има призраци!

Обърнахме се към вратата. Там, примижал от светлината, стърчеше доктор Чарлз Дубовски, шефът на научната експедиция. Бог знае как този път беше без свитата си от асистенти, които неотлъчно го съпровождаха. Дубовски се приближи до нашата маса, дръпна стол и седна. Сандърс го погледна с нескрито раздражение.

— А защо мислите, че няма?

— Просто ми се струва, че доказателствата за съществуването им не са достатъчни. Но вие не се притеснявайте, никога не позволявам на чувствата да влияят върху работата. Преди всичко ме интересува

истината и експедицията ми ще направи най-обективното проучване. Ако вашите призраци съществуват, аз ще ги откроя.

— Или те ще ви открият — рече Сандърс мрачно. — Което може би няма да бъде приятна изненада.

Дубовски се разсмя.

— Настина, Сандърс, живеете в замък, но чак пък толкова много мелодраматизъм!

— Напразно се смеете, докторе. Сигурно знаете, че те вече са убивали хора.

— Доказателства за това няма — каза Дубовски. — Както няма и доказателства за съществуването на самите призраци. Но точно затова и дойдохме. Да докажем. Или да опровергаем...

С Дубовски си поръчахме шницел от скална котка и цяла кошничка кифлички. Сандърс, отдавайки дължимото на земните продукти, които бяхме донесли предната вечер, си поръча огромно парче шунка и омлет от половин дузина яйца.

— Не трябва да се гледа на призраците толкова лекомислено — каза Сандърс. — Доказателства има. Много доказателства. Двадесет и два смъртни случая откак откриха тази планета. И повече от десетина показания на очевидци.

— Така е — съгласи се Дубовски. — Но аз не бих ги нарекъл истински доказателства. Трагедии с хора? Да. Но в повечето случаи те са изчезвали. Кой е паднал в пропаст, кой е изяден от скална котка и тъй нататък. Как ще намериш телата им в тази мъгла? На Земята дневно пропадат много повече хора, но никой не съчинява излишни версии. Тук всеки път, щом някой изчезне, веднага започват приказки — виновни пак са призраците! Но моля ви, за мен това не са доказателства.

— Но тела все пак са намирани, докторе — спокойно отбеляза Сандърс. — Разкъсани на парчета. Какви ти тук грешки при катеренето или скални котки...

Реших, че е дошъл и моят ред да кажа нещо.

— Доколкото знам, намерени са само четири тела.

Докато се готвех за експедицията, бях изчел внимателно всички сведения за призраците.

— Да речем — намръщи се Сандърс. — Но четири случая са напълно убедително доказателство! Да вземем първия случай, експедицията на Грегор. Той и досега няма разумно обяснение...

Кимнах. Грегор бил капитан на космолета, открил Призрачен свят преди почти седемдесет и пет години. Кацнал на някаква крайбрежна равнина и изпратил няколко групи да огледат околностите. Всяка група била от по двама добре въоръжени мъже. Но една от групите се върнала в половин състав, а оцелелият бил на границата на истерията. Изгубили се в мъглата, чул се сърцераздирателен вик и, когато намерил приятеля си, онзи бил мъртъв. А над тялото му било надвесено някакво същество — приличало на човек, висок около два метра и половина, но някак размазан, призрачен. Когато землянинът стрелял, зарядът на бластера минал през странното същество, без да му причини вреда, след което то леко потръпнало и се разтворило в мъглата.

Когато Грегор се върнал на Земята, случката предизвикала истинска сензация. Изпратили още една експедиция, но без резултат. Освен дето още един изчезнал безследно.

Така се родила легендата за живеещите в мъглата призраци. С годините само я доукрасявали с подробности. Сетне и други кораби посетили Призрачен свят, долетели колонисти — съвсем малко, при това повечето от тях след време напускали планетата. Пристигнал Пол Сандърс и построил „Облачният замък“, за да може публиката, дошла да види планетата на призраците, да живее в безопасност и комфорт.

Имало и други смъртни случаи, и други случаи на безследно изчезване, и мнозина уверено разказвали за скитащите в мъглата призраци. А след това някой открил руините — само няколко големи каменни блока, но явно останки от някогашен градеж. „Домът на призраците“, заразказвали хората...

— Историята с Грегор не доказва нищо — клатеше глава Дубовски. — Вие не по-лошо от мен знаете, че още никой не е проучвал планетата внимателно. Никой още не е огледал равнинните области, където е кацнал корабът на Грегор. Може би онзи от експедицията е бил убит от непознат звяр.

— А свидетелствата на другия? — попита Сандърс.

— Чиста истерия.

— Ами другите очевидци? Всички ли са били истерици?

— На Земята има хора — отсече Дубовски, — които твърдят, че са срещали върколаци или летящи чинии. Цялата причина е в мъглата. Без мъглата митът за призраците отдавна да беше се разсеял. Досега никой не е имал нито техниката, нито парите да изучи внимателно този феномен. Ние имаме и едното, и другото. Ще разплетем загадката докрай.

— Ако останете живи — подметна Сандърс. — Може би на призраците няма да им харесат вашите изследвания.

— Не ви разбирам, Сандърс — рече Дубовски. — Ако сте толкова сигурен, че съществуват, и ако тъй много се страхувате от тях, как живеете тук толкова години?

— „Облачният замък“ има много системи за защита. В рекламните проспекти всичко е описано подробно. Тук никой не е заплашен. Но най-важното е, че призраците никога не излизат от мъглата, а ние почти цял ден сме на слънце. Но долу, в низините, е съвсем друго.

— Дрън-дрън! Суеверия! Безпочвени фантазии. Не ми се иска да гадая, ще почакам резултатите. Ако има призраци, няма къде да се скрият.

— А какво е вашето мнение? — обърна се към мен Сандърс.

— Аз съм само един журналист — отвърнах предпазливо. — Дошъл съм тук да разкажа за експедицията. Нашите читатели се интересуват от темата. Нямам свое лично мнение за призраците. Или поне такова, което съм готов да отстоявам.

Сандърс млъкна и малко нервно се захвана със своя омлет. Дубовски заразказва за разни капани за призраци, планове за претърсване, разузнавателни сонди и сензори. Слушах и запаметявах подробностите за първата си статия. Сандърс също слушаше внимателно и по изражението на лицето му личеше, че цялата тази работа не му харесва.

Него ден не се случи нищо особено. По залез излязох на терасата да погледам мистрайза. Да, това наистина беше война. На мистфала видях как слънцето победи в първата от своите две всекидневни битки. Сега отново започваше сражение. Температурата на въздуха падаше и мъглите отново плъпваха нагоре. Белите им езици мълчаливо се издигаха от долините и обвиваха с прозрачните си наметала острият планински върхове. Един след друг голите и проядени от ветровете

върхове потъваха в белотата. Последен в клокочещия бял океан потъна Червеният призрак, върхът гигант, разположен северно от хотела. След това мъглата заля терасата и забули „Облачният замък“.

Влязох вътре. Сандърс ме чакаше до вратата, явно беше ме наблюдавал.

— Бяхте прав — рекох. — Наистина е много красиво!

— А Дубовски дори не си направи труда да погледне — въздъхна Сандърс.

— Сигурно е зает.

— Да, твърде зает. Елате.

В барчето на хотела бе тихо и почти тъмно — обстановка, която предразполага към приятен разговор и сериозни напитки. Колкото повече опознавах хотела, толкова повече ми допадна Сандърс. Вкусовете ни съвпадаха прекрасно. Избрахме масичка в най-удиненото кътче и си поръчахме пиене, а разговорът потръгна от само себе си.

— Струва ми се, че присъствието на Дубовски не ви радва — казах, когато поставиха чашите пред нас. — Защо? Та сега хотелът ви е почти изцяло запълнен.

— Така е — Сандърс откъсна поглед от чашата и се усмихна. — Сега не е сезонът. Но плановете му не ми харесват.

— И вие се опитвате да го изплашите?

— Нима е толкова видимо? — усмивката на Сандърс се стопи.

Кимнах.

— Знаех си, че няма да се получи — рече той и замислено отпи. — Но бях длъжен да опитам.

— Защо?

— Защо ли? Защото Дубовски е готов да разруши този свят. Ако той и такива като него доведат намеренията си докрай, във Вселената няма да остане и една загадка.

— Той само се опитва да разгадае тайните на тази планета. Съществуват ли например призраци? Или руините... Кой е правил този градеж? Нима вие никога не сте искали да узнаете тези неща, Сандърс?

— Разбира се, бих искал — започна той, когато му донесоха нова чаша. — Всекиму би било интересно. Затова хората идват на Призрачен свят, затова посещават „Облачният замък“. Всеки дълбоко

се надява да види призраците, да разгадае тайната им. Е, никой не успявал. И какво от това? Нали затова е мечта, романтика, тайна... Освен това, откъде да знаеш, може пък да ти излезе късмета. Може за миг да зърнеш призрак? Или каквото и да е, което да приемеш за призрак? Ще се върнеш вкъщи щастлив, защото си станал частица от легендата. Защото си се докоснал до едно късче от Мирозданието, на което хора като Дубовски още не са разкъсали воала на очарованието и мистерията. Дубовски! Кипвам, щом се сетя за него. Дошъл на лов за призраци! Кораб, наблъскан с апаратура, цяла армия лакеи, милиони държавна пара. Той ще постигне своето, ето от какво се страхувам...

С едно движение изпи чашата до дъно.

— После всичко ще рухне. Ще рухне! Разбирате ли, със своите електронни кутии той ще отговори на всички въпроси и за другите няма да остане нищо. Това е направо несправедливо!

Мълчаливо отпивах от коктейла си. Сандърс си поръча още. У мен неволно се породил подлично подозрение и не издържах.

— Ако Дубовски отговори на всички въпроси, тук повече няма да дойде никой. Ще останете без препитание, ще фалирате. Може би точно това ви измъчва?

Сандърс впи яростен поглед в мен, дори ми се стори, че е готов да ме удари.

— Мислех ви за друг. Вие видяхте мистфала, вие разбрахте. Или поне така ми се стори. Но очевидно съм сгрешил. Махайте се!

— Извинявайте, Сандърс. Но моята работа е да задавам неудобни въпроси.

Той изобщо не реагира и аз се отправих към вратата. Преди да изляза, се извърнах да погледна стопанина на „Облачният замък“ Стоеше като вдървен и разговаряше сам със себе си.

— Отговори! — в устата му това прозвуча като ругатня. — Вечно им трябва отговори. А не разбират, че въпросите са къде-къде по-красиво нещо...

Излязох и той остана сам. Сам със своята чаша.

* * *

И за участниците в експедицията, и за мен самия следващите няколко седмици бяха запълнени докрай. Дубовски, да си признаем честно, подходи сериозно — атаката на Призрачен свят бе прецизно планирана. Почна се с картографирането. Поради мъглите съществуващите карти на планетата не бяха особено точни. Дубовски изпрати на разузнаване цяла флотилия малки автоматични сонди — те пълзяха над белия океан и с чувствителни сензори опипваха скритите от мъглата тайни.

След това върху картите нанесоха всички сведения за срещи с призраци. Както се и очакваше, най-често призраците се бяха появявали в долините около хотела — единственото постоянно обиталище на хора. После Дубовски разположи своите капани по тези места. Други няколко бяха монтирани в отдалечените райони, включително и крайбрежната равнина, където за пръв път бе кацнал корабът на Грегор.

В действителност това не бяха никакви капани, а колони, наблъскани с всевъзможни сензори и записваща апаратура. За тях мъглата не бе никаква преграда и ако някакъв нещастен призрак се окажеше в радиуса им на действие, появата му би била веднага регистрирана. Накрая Дубовски и хората му се отправиха към мъгливите долини — всеки носеше раница със сензорни съоръжения. Групите имаха по-висока мобилност в сравнение с капаните, а уредите им бяха по-чувствителни от тези на сондите.

Аз също се включих в някои от тези походи. И се влюбих в „страховитите мъгливи гори на тайнствения Призрачен свят“, както ги описваха рекламните дипляни. Лично аз не видях нищо страховито, честна дума — просто една странна и дивна красота (за този, който може да я оцени). Тънки и много високи дървета с бяла кора и бледосиви листа. Висящи мъхове, спускащи се като гирлянди от високите клони. Лиани и ниски храсти, отрупани с виолетови плодове...

В свободното време пишех. Подготвих серия очерци върху историята на планетата, поукрасявайки ги с разкази за най-интересните срещи с призраци. След това направих серия портрети за участниците в експедицията, очерк за Сандърс и трудностите му при строежа на „Облачният замък“...

Писах много и почти изчерпах запаса от теми. Започна да ми остава свободно време и едва тогава се появи възможност истински да се наслаждавам на Призрачен свят. Пристрастих се към всекидневните походи из горите и с всеки изминат ден навлизах все по-навътре. Посетих руините, отидох до блатата да видя блатните гущери. Сприятелих се с група ловци и дори успях да прострелям скална котка.

През цялото време Сандърс не ни обръщаше никакво внимание. След нашия разговор в бара, да си призная, започнах да се притеснявам да не направя някоя глупост. Той не направи нищо подобно. Просто ходеше като пуяк и ни стрелкаше с гневни погледи.

След време отношението му към мен се промени. Вероятно заради моите разходки из гората — нищо не му убягваше от вниманието. И започна отново да разговаря с мен. Докато накрая отново ме покани в бара.

Изминаха два месеца откак експедицията работеше. На Призрачен свят настъпваше зимният период — въздухът около „Облачният замък“ стана студен и пронизващ. Беше привечер. С Дубовски седяхме на терасата, когато той неочаквано ме прекъсна:

— Тук е студено. Защо не влезем вътре?

— Е, не е чак толкова студено — възразих. — Пък и приближава залезът, най-красивата част от денонощието.

— Както искате — Дубовски повдигна рамене и се изправи. — Аз ще вляза вътре. Не искам да се простудя заради вашето желание да видите още един мистфал.

Той тръгна към изхода и точно тогава Сандърс скочи от съседната маса и се разпищя като ранена скална котка:

— Мистфалът! Представете си само — мистфалът! — и добави някакви несвързани ругатни.

Сандърс не бе толкова гневен, дори когато ме изгони от бара. Тресеше се от ярост, стискаше юмруци. Застанах между двамата. Дубовски се обърна към мен.

— Какво толкова... — започна той.

— Вървете си — прекъснах го аз. — Той ще ви убие.

— Но... какво му става? Не разбирам.

— Мистфалът идва сутрин — обясних. — При залез се казва мистрайз. А сега си тръгвайте!

— И заради тази дреболия той...

— Махайте се!

Дубовски поклати неразбиращо глава, но си тръгна. Сандърс престана да трепери, не откъсвайки очи от гърба на учения.

— Мистфалът! Вече два месеца е тук това копеле и още не е разбрало, че мистфалът се различава от мистрайза.

— Не си е направил труда да види нито едното, нито другото. Подобни неща не го интересуват. Не си струва да се вълнувате.

— Да, вероятно сте прав! — Въздишка. — Мистфалът... Дявол го взел! — Пауза. — Трябва да удара едно. Ще се присъедините ли?

Настанихме се в същото тъмно ъгълче в бара, вероятно любимото място на Сандърс. Този път не спорихме, просто си бъбрехме за мистфала, за горите и руините. Припомнихме си и някои истории за призраците. Аз, разбира се, ги знаех, но Сандърс ги разказваше интересно.

След това започнах да прекарвам голяма част от времето си със Сандърс. Живеех със самочувствието, че вече познавам Призрачен свят, но истината се оказа съвсем различна. Сандърс ми показва няколко скрити кътчета на гората, които и до днес не мога да забравя. После ме заведе при блатата, там растат съвсем други дървета — махат с клони дори при пълно безветрие.

Три месеца след пристигането ми на Призрачен свят получих от моите шефове неочаквано нареждане: на планетата Ню Рефюдж, намираща се само на няколко звездни системи от Призрачен свят, бе избухнала гражданска война и аз трябваше да се захвана с новата тема. Сбогувах се със Сандърс, Дубовски и „Облачният замък“, поразходих се из мъгливите гори и си запазих място на един прелитащ наблизор кораб. Прекарах известно време на Ню Рефюдж и след шест месеца се озовах на Земята. Наближаваха избори и ме натовариха с политически поръчки. Но продължавах да следя всички вести от Призрачен свят. Както очаквах, Дубовски свика пресконференция и като най-виден спец по призраците бях командирован аз. Духнах с най-бързия възможен кораб.

Пристигнах седмица преди пресконференцията. Сандърс ме чакаше на космопорта. Усамотихме се на терасата и роботът сервитър бързо донесе чашите ни.

— И как е? — запитах след обичайните любезности. — Знаете ли какво ще съобщи Дубовски?

— Предполагам — отвърна Сандърс мрачно. — Още преди месец прибра капаните и сондите, сега проверява на компютъра данните им. След вашето заминаване двама очевидци съобщиха за призраци. Само час по-късно Дубовски буквално с микроскоп проверяваше педя по педя местата. Мисля, че това ще обяви: „Моля, моля, никакви призраци!“.

— Може пък да не е чак толкова лошо. Грегор също не намери нищо.

— Сега е друго — рече Сандърс. — Грегор не използваше такава техника. Хората ще повярват на Дубовски, каквото и да каже.

Не бях чак толкова сигурен и исках да му го кажа, но точно в този миг се появи самият Дубовски. Сигурно му бяха съобщили, че съм пристигнал. С бързи крачки той се приближи, поздрави ме, седна на масата и ме заразпитва какво съм правил през всичките тези месеци. Аз също имах право на въпроси, нали?

— Засега нищо не мога да кажа — отвърна Дубовски. — Ще обявя резултатите на пресконференцията.

— Хайде, хайде — казах. — Аз писах за вашата експедиция, още когато никой не ви обръщаше внимание. Заслужил съм нещичко повече от другите, нали?

— Добре... — промърмори той след колебания. — Но не предавайте нищо предварително.

Съгласих се.

— Призраците. С тях всичко е ясно. Призраци просто няма. Мога да го докажа без сянка от съмнения — и се усмихна.

— Само защото не сте намерили нищо, така ли? Може просто да ви избягват? Ако призраците са разумни, може би са се сетили да се скрият? Или може би просто не могат да бъдат регистрирани с вашата апаратура?

— Признайте честно, вие самият не вярвате в никакви призраци — каза Дубовски. — Монтирахме на капаните всички възможни видове сензори. Ако имаше поне един, щяха да го регистрират. Монтирахме и на двете нови места, указани от Сандърс. Нищичко! Явно на „очевидците“ им се е привиждало.

— Но има загинали, има безследно изчезнали. Какво ще кажете за експедицията на Грегор и другите класически случаи?

Усмивката на Дубовски стана още по-широка.

— Аз, естествено, не мога да опровергая всички подобни предположения. Но нашите сонди и групите откриха четири скелета. Двама са загинали при скалите, върху костите на третия има следи от скална котка.

— А четвъртият?

— Убийство — спокойно отвърна Дубовски. — Тялото е заровено в плитък гроб, явно дело на човек. Гробът се е отмил, когато близката река е излязла от коритото си. Не се съмнявам, че ако потърсим достатъчно дълго, ще намерим и останалите тела. Няма нищо свръхестествено в смъртта на тези хора.

Сандърс вдигна поглед от чашата си.

— Грегор — припомни той. — Грегор и останалите класически случаи.

Усмивката на Дубовски стана иронична.

— А, да. Изследвахме съвсем внимателно този район. Както и предполагах, открихме наблизко селище на маймуноподобни същества. Силни животни, приличат на огромни бабуини с мръснобяла кожа. Между другото, не съвсем успешен клон на еволюцията. Намерихме едно стадо, но и те постепенно измират. Очевидно човекът на Грегор е видял точно тях. И здравата е преувеличил видяното.

Настъпи тежко мълчание. Сандърс го наруши като рече тихо:

— Само един въпрос. И защо е всичко това?

Усмивката на Дубовски се стопи.

— Вие нищо не сте разбрали, Сандърс. Заради истината. За да освободим планетата от невежеството и суеверията.

— Да освободите Призрачен свят? Нима беше поробена?

— Разбира се — отвърна Дубовски. — Поробена от тъпанарски митове. От страх. Сега вече планетата е свободна и отворена за хората. В края на краищата ще разкрием и тайната на руините — тогава няма да ни пречат никакви глупави легенди. Ще отворим Призрачен свят за колонизиране. Хората вече няма да се страхуват да идват. Ние победихме страха.

— Колония? Тук? — Сандърс повиши тон. — Нима ще прогоните мъглите с вентилатори? Колонисти вече идваха. И си отидоха. Няма почва, наоколо само планини — не става за фермерство. На стотици други планети има колонии, защо ви е още една? Защо да превърнем и Призрачен свят в копие на Земята?

Сандърс тъжно поклати глава, пресуши чашата и продължи:

— Не аз, а вие нищо не сте разбрали, доктор Дубовски. Не се самозалъгвайте, вие не освободихте Призрачен свят, вие я унищожихте. Откраднахте ѝ призраците и оставихте една съвсем пуста планета.

Дубовски се разгорещи.

— Дори да не съм прав, това няма значение. Знания — ето какво е нужно на човека. Такива като вас от незапомнени времена спират прогреса. Но не успяват, както не успяхте и вие. На човека са необходими знания!

— Може — тихо отвърна Сандърс. — Но няма само знания? Съмнявам се. На човека му трябва още и тайни, и поезия, и романтика. Нужни са му загадки — да размишлява за тях и да се диви.

Сандърс се изправи.

— Този разговор е безсмислен. Както и цялата ви философия, Сандърс. В моята вселена няма място за неразгадани загадки.

— Тогава вие живеете в най-скучната вселена, докторе.

* * *

Както се разбра по-късно, Сандърс не беше съвсем прав — колонисти наистина дойдоха. Опитаха това и онова, накрая останаха само лозарите. Вирее прекрасно грозде и от него правят бяло вино с мек устойчив привкус. Разбира се, нарекоха го миствайн и напоследък аз се прирастих към него. Вкусът му ми напомня за мистфалите и ми навява поетични настроения. Може би само на мен.

Но на практика туристи вече няма — в това Сандърс се оказа прав. Хората идваха тук заради призраците. Самият Сандърс също го няма. Беше твърде непрактичен, за да се захване с винарство. Предпочете до края да остане отшелник в „Облачният замък“. И досега не знам какво е станало с него, след като хотелът изгоря отвътре.

Иначе сградата на замъка си е на мястото. Видях я преди няколко години, когато на път за Ню Рефюдж спрях за малко на Призрачен свят. Но вече се руши. Да се поддържа в приличен вид излиза доста скъпо. След няколко години сигурно ще заприлича на старите руини.

Друго тук нищо не се е променило. Мъглата все тъй се вдига сутрин, а при залез отново се разстила. И голият връх Червеният призрак е все тъй красив, огрян от лъчите на утринното слънце. Горите все още ги има и все още по тях бродят скални котки. Само призраци вече няма.

Само призраци няма.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.